

Oğlan ve Görünmez Köpek



Ebru Mina TOMURCUK

Ođlan ve Görünmez Köpek

Ebru Mina TOMURCUK



Leo, dizleri sıyrılmış, ön dişleri eksik gülümseyen küçük bir oğlandı. Soluk kırmızı çizgili hardal sarısı bir tişört giyer ve her yere kırmızı sırt çantasını taşırdı. Güneşli bir sabah parkta oynarken minik bir çan gibi hafif bir şıngırtı duydu. Sonra onları gördü: doğruca ayaklarına gelen çamurlu pati izleri. Ama ortalıkta hiç köpek yoktu.



Leo etrafına bakındı. Pati izlerini başka kimse fark etmedi. Bir kadın yanından geçti, bir adam gazete okudu. Leo dizlerinin üstüne çöktü. Pati izleri taze ve ıslaktı. Elini uzattı ve sıcak, ıslak bir şey parmaklarını yaladı. "Merhaba?" diye fısıldadı Leo. Bir kuyruk sallandı ve Leo yanağına dostça bir burun dokunuşu hissetti. Görünmez bir köpek tam orada duruyordu!



Leo sırttı. "Gerçeksın," dedi. "Seni hissedebiliyorum." Köpek tasmaşını şingırdattı ve elini yeniden yaladı. Leo bu görünmez arkadaşına güvenmeye karar verdi. "Ben Leo," dedi. "Oynamak ister misin?" Köpek havladı ve Leo güldü. O günden sonra her öğleden sonra birlikteydiler; sırlarını ve oyunlarını paylaşıyorlardı.



Evde Leo annesine görünmez köpekten bahsetti. Annesi usulca gülümsedi. "Ne güzel bir hayal gücü," dedi. Ama Leo başını salladı. "O gerçek, anne. Tüylerini hissedebiliyor, künyesinin şingirtısını duyabiliyorum." Annesi ona sadece sarıldı. Okulda arkadaşları güldü. "Uyduruyorsun!" dediler. Leo biraz üzüldü ama gerçeği kalbinde biliyordu.



Her gün okuldan sonra Leo ve görünmez köpek büyük meşe ağacının yanında buluşuyordu. Saklambaç oynuyorlardı, gerçi köpeği bulmak her zaman kolaydı çünkü çamurlu pati izleri bırakıyordu. Sırlarını da paylaşıyorlardı. Leo köpeğe karanlıktan korktuğunu anlattı ve köpek sanki "Seni korurum" der gibi elini yaladı. Leo kendini her zamankinden daha cesur hissetti.



Bir öğleden sonra Leo parka bir top getirdi. "Getir!" diye seslendi ve topu uzağa fırlattı. Top çalılarının arasında kayboldu. Leo onu bulmak için koştu ama hiçbir yerde göremedi. Sonra parkın daha derinlerine giden çamurlu pati izlerini fark etti. İzleri takip etti ve işte top oradaydı, yanında da mutlu bir hav! "Buldun!" diye sevindi Leo. Köpek görünmez kuyruğunu salladı.



Leo arkadaşlarına köpeğin gerçek olduğunu kanıtlamak istedi. Onlara pati izlerini gösterdi. "Gördünüz mü? Her yere bunları bırakıyor!" Ama o konuşurken pati izleri soldu. "Sadece hayal görüyorsun," dedi arkadaşları. Leo'nun yanakları yandı. "Size göstereceğim," diye söz verdi. Ama köpek kaybolmuştu ve hiç pati izi kalmamıştı.



O gece Leo yatağında endişeyle yattı. "Köpek gerçek miydi?" diye düşündü. Sonra penceresinin dışında hafif bir şingirtı duydu. Parmak uçlarında yürüyüp baktı ve ay ışığında pencere kenarında taze çamurlu pati izleri vardı. Leo'nun içi ferahladı. "Hâlâ buradasın!" diye fısıldadı. Yatağına geri döndü, kendini güvende ve mutlu hissediyordu.



Ertesi gün Leo parktan çıkıp dükkânların önünden geçerek ormana doğru giden bir çamurlu pati izi dizisi buldu. Merakla izleri takip etti. "Nereye gidiyorsun?" diye seslendi. Köpek ileriden havladı ve pati izleri hafifçe parladı. Leo kırmızı sırt çantası zıplayarak arkasından koştu. İzler, daha önce hiç görmediği gizli bir patikaya çıkıyordu.



Patika uzun ağaların arasından kıvrılıyordu ve pati izleri daha da parlaklaşıyordu. Leo havada bir büyü ürpertisi hissetti. "Özel bir yere mi gidiyoruz?" diye sordu. Köpek elini yaladı ve onu ileri götürdü. Kısa süre sonra yıldızlar gibi parıldayan çieklerle dolu bir açıklığa vardılar. Ortada soluk lavanta tenli, uzun gümüş saçlı uzun boylu bir figür duruyordu.



Bekçi gülümsedi. "Hoş geldin, Leo," dedi. "Ben bu yerin bekçisiyim. Arkadaşın bizim dünyamızdan gelen büyülü bir köpek." Leo'nun gözleri kocaman açıldı. "O gerçek!" diye fısıldadı. "Evet," dedi bekçi. "Ve onu yalnızca güvenenler görebilir. Sen ona inandın ve bu onu senin için görünür kıldı." Köpek kuyruğunu salladı ve Leo'nun bacağına yaslandı.



Leo dizlerinin üstüne çöküp görünmez köpeğe sarıldı. "Her zaman gerçek olduğunu biliyordum," dedi. Köpek yanağını yaladı. Bekçi Leo'ya küçük, gümüş bir künye uzattı. "Bu, gerçekten inanırlarsa başkalarının da onu görmesine yardımcı olacak." Leo künyeyi aldı ve köpeğin dış hatları bir an için hafifçe parıldadı. "Teşekkür ederim," dedi Leo. "Arkadaşlarıma her zaman güvенеceğim."



Leo ve köpek, arkalarında parlayan pati izleri bırakarak eve döndüler. Leo'nun arkadaşları izleri görünce şaşkınlıkla soluklarını tuttular. "Vay canına! O gerçek!" dediler. Leo gülümsedi. "Sadece güvenmeniz gerekiyor." O günden sonra köpek, inanan herkes için görünür oldu. Ama Leo, görünmez olduğunda bile dostluklarının güçlü olduğunu biliyordu.



Leo ve köpek her gün oynadılar, sırlarını ve oyunlarını paylaştılar. Köpek, hafifçe şingırdayan yuvarlak gümüş künyeli mavi tasmaını takıyordu. Leo sık sık büyülü yeri ve bekçinin sözlerini düşünüyordu. Güvenin dostluğun anahtarı olduğunu ve görünmez arkadaşların en iyi arkadaşlar olabileceğini öğrendi.



Geceleri Leo penceresinin dışında tasmanın hafif şingirtısını duyardı. Gülümser ve "İyi geceler, dostum," diye fısıldardı. Köpek usulca havlar ve Leo, sabah yine oynayacaklarını bilerek uykuya daldı. Ve dikkatle bakarsanız, gizli bir dünyaya giden çamurlu pati izlerini belki siz de görebilirsiniz.



Böylece Leo ve görünmez köpek en iyi arkadaş olarak kaldılar. Dostlukları güven üzerine kuruluydu ve bu onu her şeyden güçlü kılıyordu. Her gün yeni maceralar getiriyordu ve Leo, inandığı sürece büyülü arkadaşının hep yanında olacağını, gittikleri her yerde pati izleri bırakacağını biliyordu.